

Етнографічні особливості українського народного танцю в роботі балетмейстера

Володимир А. Гордєєв ¹* ● Алла В. Самохвалова ²

¹ Рівненський державний гуманітарний університет (Україна). Доцент кафедри хореографії, кандидат мистецтвознавства.

² Рівненський державний гуманітарний університет (Україна). Старший викладач кафедри хореографії.

* Автор-кореспондент, e-mail: Gordeev_v@ukr.net

СТАТТЯ

АНОТАЦІЯ

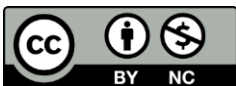
Дослідницька

DOI:

[10.70651/3041-248X/2025.4.12](https://doi.org/10.70651/3041-248X/2025.4.12)

Авторське право

© 2025 авторів

Цей твір ліцензовано на умовах Ліцензії Creative Commons «Із Зазначенням Авторства – Некомерційна 4.0 Міжнародна» (CC BY-NC 4.0).

У статті проаналізовано етнографічні особливості українського народного танцю та їх вплив на методологічні підходи балетмейстерів у контексті збереження культурної автентичності та адаптації цих особливостей до сучасних хореографічних тенденцій. Український народний танець розглянуто як форму фольклорної культури, що відображає специфічні рухи, ритми та вбрання, уособлюючи історичну пам'ять та культурні особливості регіону. Визначено національний характер цього танцю через його спроможність відображати душу народу, його культурну велич та красу. Проаналізовано, як балетмейстери використовують традиційні форми українського народного танцю, як відображення специфічних рухів, ритмів та вбрання, що уособлюють історичну пам'ять та культурні особливості різних регіонів. Охарактеризовано, як балетмейстери передають національний характер танцю через його спроможність відображати душу народу. Розглянуто історичну еволюцію українського народного танцю і як балетмейстери зберігають і адаптують ці традиції, забезпечуючи відображення культурної спадщини в сучасному танцювальному мистецтві. Визначено етнографічні особливості танців різних регіонів і роль балетмейстерів у збереженні цих унікальних культурних традицій. З'ясовано, що балетмейстери активно вивчають народний танець, інтегрують освітні елементи у виступи та передають значення і особливості танців. Доведено, що сучасні хореографічні підходи балетмейстерів сприяють збереженню традиційної автентичності та адаптації українського народного танцю до сценічних вимог, не втрачаючи культурних коренів. Сформовано висновки про значення ролі балетмейстера в збереженні та адаптації українського народного танцю до сучасних сценічних вимог, що включає збереження традиційної автентичності при одночасному оновленні для залучення сучасної аудиторії. Значення освітньої складової в роботі балетмейстерів стає вирішальним у контексті збереження та розвитку традицій українських народних танців. Майстер-класи та освітні програми, які проводять досвідчені балетмейстери, сприяють передачі технічних навичок та глибокого розуміння культурних та етнографічних коренів українського народного танцю.

КЛЮЧОВІ СЛОВА

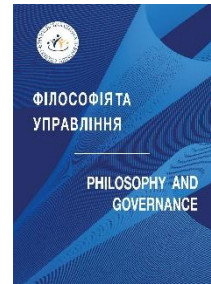
український народний танець, етнографічні особливості, культурна автентичність, балетмейстери, освітні ініціативи, адаптація традицій, культурна ідентичність, інноваційні підходи.

e-ISSN 3041-248X

Philosophy and Governance

<https://www.eu-scientists.com/index.php/fag>

The Ethnographic Features of Ukrainian Folk Dance in the Work of a Ballet Master

Volodymyr Hordieiev ^{1*} ● Alla Samokhvalova ²

¹ Rivne State Humanitarian University (Ukraine). Associate Professor at the Department of Choreography, Candidate of Art Criticism.

² Rivne State Humanitarian University (Ukraine). Senior Lecturer at the Department of Choreography.

* **Corresponding Author**, e-mail: Gordeev_v@ukr.net

ARTICLE INFO

ABSTRACT

Research Article

DOI:

[10.70651/3041-248X/2025.4.12](https://doi.org/10.70651/3041-248X/2025.4.12)

Copyright © 2025
by authors

This is an open access journal and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0)

The article analyzes the ethnographic features of Ukrainian folk dance and their influence on the methodological approaches of ballet masters in the context of preserving cultural authenticity and adapting these features to modern choreographic trends. Ukrainian folk dance is considered as a form of folklore culture that reflects specific movements, rhythms and costumes, embodying the historical memory and cultural features of the region. The national character of this dance is determined due to its ability to reflect the soul of the people, its cultural greatness and beauty. It is analyzed how ballet masters use traditional forms of Ukrainian folk dance as a reflection of specific movements, rhythms and costumes that embody the historical memory and cultural features of different regions. It is described how choreographers convey the national character of dance through its ability to reflect the soul of the people. The historical evolution of Ukrainian folk dance is considered and how choreographers preserve and adapt these traditions, ensuring the reflection of cultural heritage in modern dance art. The ethnographic features of dances from different regions and the role of choreographers in preserving these unique cultural traditions are determined. It is found that choreographers actively study folk dance, integrate educational elements into performances and convey the meaning and features of dances. It is proven that modern choreographic approaches of choreographers contribute to the preservation of traditional authenticity and adaptation of Ukrainian folk dance to stage requirements, without losing cultural roots. Conclusions are drawn about the importance of the role of the choreographer in the preservation and adaptation of Ukrainian folk dance to modern stage requirements, which includes preserving traditional authenticity while simultaneously updating to attract a modern audience. The importance of the educational component in the work of ballet masters becomes crucial in the context of preserving and developing the traditions of Ukrainian folk dances. Master classes and educational programs conducted by experienced ballet masters contribute to the transfer of technical skills and a deep understanding of the cultural and ethnographic roots of Ukrainian folk dance.

KEYWORDS

Ukrainian folk dance, ethnographic features, cultural authenticity, ballet masters, educational initiatives, adaptation of traditions, cultural identity, innovative approaches.

1. Вступ

Аналіз етнографічних характеристик українського народного танцю є фундаментальним аспектом сучасних культурологічних досліджень. Український народний танець виступає не просто як елемент культурної ідентичності, але й як динамічний засіб передачі традицій, історичного досвіду та соціокультурних звичаїв. Етнографічні нюанси відіграють критичну роль у збереженні цих унікальних культурних властивостей у світлі прискорених процесів глобалізації.

Ризик затушовування унікальних культурних рис унаслідок глобальних впливів робить нагальною потребу в збереженні автентичності народних танців. Включення традиційних елементів у сучасні танцювальні проекти вимагає від балетмейстерів не лише глибокого розуміння технічних аспектів виконання, але й осмислення символічних значень, що вкладені в рухи та їхнє стилістичне оформлення.

У контексті хореографії, балетмейстери займають ключову позицію, відповідаючи за адаптацію народних танців до очікувань сучасної аудиторії, водночас підтримуючи їхню культурну та естетичну цінність. Завдання балетмейстера полягає у відшуканні гармонійного балансу між збереженням традиційності та внесенням інновацій, що дозволить танцювальному мистецтву залишатися вірним своїм кореням, але в той же час бути привабливим і зрозумілим для сучасного споживача. Це передбачає володіння не тільки знаннями історичного та культурного контексту, але й умінням ефективно транслювати ці знання у сучасній хореографічній практиці.

Така інтеграція етнографічних особливостей в сучасні танцювальні форми виступає не тільки як засіб збереження культурної спадщини, але й як інструмент її креативного розвитку і переосмислення, сприяючи поступовому переходу від традиційного до сучасного в мистецтві танцю.

2. Огляд літературних джерел

Науковий інтерес до специфіки українських традиційних танців зародився в останні декади XIX століття. Ранні дослідники, такі як А. Терещенко, П. Чубинський, В. Шухевич, В. Гнатюк, С. Титаренко та М. Лисенко, здійснили значний внесок у виділення танцювальної складової з загального етнографічного контексту, підкреслюючи його унікальні мистецькі характеристики. Ці дослідження поклали основу для подальшого вивчення цієї сфери, що включає функціональні аспекти та розвиток традиційної танцювальної культури. Видатне місце в цьому процесі займають праці Р. Герасимчука, А. Гуменюка та К. Василенка.

Особливу увагу заслуговує доробок В. Верховинця (Костіва), який першим здійснив систематичний та теоретично-методичний аналіз народної хореографії. Еволюційні трансформації українського танцю, а також практичні аспекти інтеграції танцювального фольклору були осмислені й описані у працях представників української діаспори – О. Воропая, В. Авраменка, М. Шатульського, А. Нагачевського. Ці дослідження доповнились значними науковими внесками мистецтвознавців А. Гуменюка, К. Василенка, О. Ліманської, В. Шкоріненка та методичними розробками викладачів А. Тараканової, А. Шевчука, А. Максименка, які продовжили науковий пошук у сфері розвитку національної хореографічної спадщини.

Проаналізувавши наукові праці вчених, на сьогодні не було досліджено етнографічні особливості українського народного танцю в роботі балетмейстера, що обумовило актуальність дослідження і поглиблене вивчення даної проблематики.

3. Постановка завдання

Мета статті – аналіз етнографічних особливостей українського народного танцю та їх впливу на методологічні підходи балетмейстерів у контексті збереження культурної автентичності та адаптації цих особливостей до сучасних хореографічних тенденцій.

4. Методи та матеріали

Методологічне підґрунтя статті базується на культурологічному, мистецтвознавчому та етнографічному підходах, які забезпечують системне вивчення українського народного танцю як форми нематеріальної культурної спадщини. У дослідженні використано такі основні методи: етнографічний метод – для вивчення локальних особливостей традиційного танцювального фольклору різних регіонів України та історико-порівняльний метод – з метою аналізу трансформації народного танцю в процесі його сценічної адаптації. Також метод спостереження – застосовувався при вивченні сценічних виступів, репетиційних процесів та педагогічної роботи у хореографічних колективах. Застосування зазначених методів дозволило здійснити ґрунтовний аналіз впливу традиційної української хореографії на сучасні балетмейстерські практики та сформулювати пропозиції щодо збереження і популяризації національної танцювальної спадщини.

5. Результати та обговорення

Український народний танець, що є однією з форм фольклорної культури, існує в межах свого природного середовища, демонструючи специфічні для даної локальної території рухи, ритми та вбрання, що уособлюють історичну пам'ять та культурні особливості регіону. Цей вид мистецтва виступає як несвідомий вияв внутрішніх емоцій, ставлення та емоційних станів, виконуючись спочатку для самовираження особи, а вже потім для спілкування з аудиторією, що може включати членів громади, соціальні чи культурні групи [4, с. 12].

Національний характер українського народного танцю проявляється через його спроможність відображати душу народу, його культурну велич та красу. Різноманіття форм – від зворушливих хороводів до енергійних побутових танців та образно-сюжетних композицій – відкриває глибокий зміст народних звичаїв, обрядів та традицій, забезпечуючи відображення життєдіяльності українців як волелюбної та гордої нації.

Історія українського народного танцю є продуктом тривалої еволюції, яка відображає емоційне та культурне навантаження багатьох поколінь. Відомий на міжнародному рівні завдяки своїй яскравій національній ідентичності, силі духу та емоційній глибині, український народний танець поєднує у собі унікальні мелодії, ритми та хореографію.

Українська хореографічна традиція сягає корінням до глибокої давнини, відзначаючись великою різноманітністю жанрів і хореографічних рішень. Весняні ігрища, ліричні дівочі хороводи часів Київської Русі, відважні танці козаків і масові змагання на Запорозькій Січі з їхніми козачками, гопакками та пантомімічними клятвами на вірність, зафіксовані в танці «Гонта», свідчать про багатство фольклорного спадку [5, с. 254].

Цю скарбницю традицій доповнили народно-танцювальні комедійні інтермедії та дивертисменти шкільних та кріпацьких театрів XVII–XIX століть. Український народний танець, наскрізь пронизаний темами гумору, героїзму, праці та радості, відображає як драматичні, так і веселі аспекти життя нації. Пісні та танці відтворюють життя жінок, які висловлюють свою складну долю, та чоловіків, чиє життя ознаменоване боротьбою із зовнішніми загрозами. Внесок козацтва в народний танець збагатив його мотивами боротьби за свободу, неприйняття поневолення та життєлюбства, що є ключовими для розуміння культурної ідентичності українського народу [2, с. 27].

У контексті етнографічних досліджень, український народний танець представляє собою відображення культурної різноманітності та історичних особливостей різних регіонів України. Унаслідок своєї значної територіальної просторості, Україна демонструє чітке регіональне диференціювання у стилях народного танцю (табл. 1).

Східна Україна має хореографію, що відзначається більшим впливом танцювальної традиції сусідніх країн. Центральна Україна зберегла більшу самобутність та оригінальність у своєму хореографічному виразі, представляючи собою синтез власних історичних традицій та зовнішніх впливів. Західна Україна, відома своєю виразною козацькою культурою, проявляється через динамічні, акробатичні елементи в танцях, що символізують героїчний дух та волелюбність регіону.

Етнографічний поділ народного танцю на чотири основні зони дозволяє детально вивчати й аналізувати специфіку танцювальних форм, темп, кроки, стрибки та проходки, що є

характерними для кожної з територій. Цей поділ сприяє глибшому розумінню культурної спадщини та ідентичності України, забезпечуючи збереження унікальних культурних традицій в умовах сучасного світу [4].

Таблиця 1. Регіональна специфіка українського народного танцю: етнографічні особливості, популярні танці та культурні впливи

Зона	Найпопулярніші танці	Вплив культур	Характеристики танців
Центральна Україна	Гопак, козачок, метелиця, повзунець, запорожці	Угорщина, Польща	Танці відзначаються динамізмом, акробатичними елементами і частими змінами темпу.
Полісся	Прутняк, поліський гопак	Польща	Хороводи та парні танці з виразними рухами корпусу, обертаннями, притупами, «угинаннями», «вихилясами».
Поділля	Марина, Роман, Нікола, дев'ятка, варварка, василечки, василиха, клин, подільська купальниця, кривуляк, топорівський весільний	Молдова	Включає елементи взаємодії, ігрові моменти та відображення трудових процесів через танець.
Закарпаття	Включає етнічні групи: бойки, гуцули, буковинці, верховинці, станіславці	Різноманітність місцевих та сусідніх народів	Танці характеризуються яскравими регіональними особливостями, інтеграцією національних стилів та елементами гірських танців.

Українська народна танцювальна традиція налічує численні жанри, які відображають культурну специфіку та історичні традиції регіону. Включаючи хороводи, які супроводжуються веснянками та купальськими піснями, ці танці часто мають сюжетний або побутовий характер, репрезентуючи явища природи, народний побут та працю, а також віддзеркалюючи народну героїку.

Серед популярних українських танців можна виділити гопак, козачок, кадрили, гуцулку, коломийку, кожен з яких несе в собі унікальні риси місцевого колориту, відбиває національний темперамент та культурні особливості в рухах і костюмах. Більшість з цих танців базується на традиційних кроках, що стали відображенням загальнонаціональних темпераментних рис і культурних ідентичностей, зберігаючи при цьому глибоку зв'язок із культурними традиціями та історією України.

У контексті збереження української культурної спадщини, значення ролі балетмейстера значно зростає, оскільки ця посада передбачає відповідальність за аутентичне відтворення народних танців. Основним завданням балетмейстера є збереження та передача культурних і етнографічних особливостей українського танцю, що вимагає не тільки артистичних навичок, але й глибоких знань історичних та культурних контекстів.

У процесі своєї діяльності балетмейстери активно залучаються до дослідження танцювального матеріалу через використання різноманітних методів. Польові дослідження забезпечують можливість вивчення народних танців у природньому середовищі їхнього виконання, що є ключовим для збору первісних даних та спостереження за особливостями виконання, які можуть бути не зафіксовані у письмових джерелах. Водночас, інтерв'ю з носіями традицій надають додатковий вимір дослідженню, оскільки дозволяють зібрати усні свідчення та пояснення нюансів танців, що традиційно передаються з покоління в покоління [10, с. 44].

Аналіз історичних записів також є важливим аспектом роботи балетмейстера. Це включає вивчення архівних матеріалів, записів виступів, фотографій, та письмових описів танців, що можуть надати інформацію про еволюцію та зміни у виконанні танців протягом часу. Цей аспект дослідження сприяє реконструкції історично точних виконань, що є критично важливим для збереження культурної автентичності.

Завдання балетмейстера об'єднує не тільки відтворення танцювальних форм, але й глибше розуміння та відображення культурної ідентичності, історичної спадщини та етнографічних особливостей українського народу. Відтак, балетмейстер в Україні виступає не просто як художник, але й як культурний дослідник, опікун та передавач унікальної культурної спадщини.

Адаптація українських народних танців до сучасних сценічних вимог є складним процесом, що вимагає від балетмейстерів збереження традиційної автентичності при одночасному оновленні для залучення сучасної аудиторії. Оновлення музичного супроводу та костюмів має відповідати сучасним естетичним стандартам та технічним можливостям сцени, проте головним завданням залишається збереження етнографічних основ танцю, що включає вірність первісним крокам, фігурам, ритмічним патернам та хореографічній структурі, які історично сформували кожен танець.

Окрім технічних аспектів адаптації, важливим є також психологічний вимір: необхідність робити народний танець зрозумілим та привабливим для аудиторії, що може не мати глибоких знань про етнографічний контекст. Це вимагає від балетмейстерів не тільки мистецької, але й освітньої ролі, в рамках якої вони пояснюють значення та особливості танців, інтегруючи навчальні елементи прямо в хореографію та виступи.

Балетмейстери не тільки створюють хореографію, але й забезпечують її зрозумілість та привабливість для аудиторії, яка може не володіти глибокими знаннями про етнографічний контекст. Це досягається шляхом інтеграції освітніх елементів безпосередньо у виступи, де балетмейстери пояснюють значення та особливості кожного танцювального руху.

З іншого боку, збереження та розвиток культурних традицій через створення нових сценічних форм є ключовим аспектом роботи хореографів. Сучасне хореографічне мистецтво вимагає не лише відтворення, але й розширення можливостей народного танцю через стилізацію та впровадження нових елементів з різноманітних танцювальних стилів. Ця інноваційна діяльність дозволяє не тільки зберегти історичну атмосферу і національний колорит, але й залучити глядача до глибин національної культури, відкриваючи перед ним нові перспективи та розуміння культурної спадщини [3; 9, с. 64].

Балетмейстерам важливо не лише відтворювати етнографічні особливості, а й активно впроваджувати інноваційні підходи, що сприяють естетичному розвитку виконавців і підвищенню культурного рівня аудиторії. Робота над танцювальними композиціями в рамках українського народного жанру вимагає від хореографів здатності поєднувати традиційні елементи з сучасними хореографічними техніками, створюючи твори, що одночасно зберігають культурну автентичність та відповідають сучасним художнім вимогам. Отже, стилізація в українському народному танці виступає не лише як метод збереження, а й як стратегія розширення хореографічної виразності, що сприяє збагаченню та розвитку цього мистецтва в умовах глобалізації культурного простору.

Р. Павленко вказує на необхідність глибокого розуміння стилізації, яка виходить за рамки простого надання танцю нових стильових ознак. Стилiзація в цьому контексті вимагає від балетмейстера збереження основоположних принципів традиційного танцю, зокрема, його естетичних та культурних коренів. Водночас вона має бути виконана як творча інтерпретація, що дозволяє танцювальному номеру набути характеристик сучасного виступу, зберігаючи при цьому виразний національний колорит [8].

Загальний феномен стилізації в хореографічному творі, за словами Р. Павленко, полягає у здатності балетмейстера підносити народний танець до нового рівня, вносячи в нього сучасні звучання та видовищність. Водночас, через впровадження елементів народного танцю в сучасні хореографічні практики, сучасна хореографія не тільки збагачується, але й отримує новий імпульс для розвитку [8].

Основні підходи до стилізації народного танцю, за Р. Павленко та І. Муранової, можуть бути реалізовані шляхом: створення хореографічного твору через злиття народного танцю з сучасними танцями (такими як джаз, модерн, диско, хіп-хоп, де використовуються акробатичні рухи та трюки); а також створення хореографічного твору, який імітує стиль і манеру певного автора або напряму в хореографії. У обох випадках, ключовим є вміння балетмейстера правильно інтегрувати і гармонійно поєднувати різні стилі, зберігаючи при цьому автентичність і культурну цінність традиційного українського танцю [7; 8].

Значення освітньої складової в роботі балетмейстерів стає вирішальним у контексті збереження та розвитку традицій українських народних танців. Систематичне навчання через майстер-класи, семінари та спеціалізовані освітні програми є фундаментальним для формування майбутніх поколінь балетмейстерів та танцюристів в Україні. Ці освітні заходи не тільки сприяють передачі технічних навичок, але й забезпечують глибоке розуміння культурних та етнографічних коренів українського народного танцю [1; 6].

Майстер-класи, які здебільшого проводять досвідчені балетмейстери, демонструють високий рівень майстерності та передачі знань у виконанні народних танців. Ці заходи забезпечують безпосередній передачу вмінь, що дозволяє учням освоїти складні техніки та глибше відчувати характеристики танців. Теоретичний аспект розглядається під час семінарів, які акцентують увагу на історичних та культурологічних аспектах танцю, забезпечуючи учасникам можливість глибше зрозуміти значення та соціокультурні функції народного танцю в контексті української культурної спадщини.

Освітні програми, що включають курси та тривалі навчальні модулі, надають систематичне та комплексне вивчення українського народного танцю, від технік виконання до методів хореографічного проектування. Ці програми підготовлені так, щоб випускники могли не тільки виконувати танці на професійному рівні, але й передавати свої знання та навички наступним поколінням.

Цей процес навчання та розвитку є критично важливим для збереження танцювальних традицій в Україні, оскільки балетмейстери та танцюристи відіграють роль культурних медіаторів, які зберігають і передають не тільки рухи та техніки, але й дух, історію та культурні коди, закладені в українському народному танці. Таким чином, вони допомагають підтримувати культурну ідентичність і сприяють культурній цілісності нації.

6. Висновки

Отже, проведений аналіз етнографічних особливостей українського народного танцю та їхнього впливу на методологічні підходи балетмейстерів підкреслює необхідність комплексного підходу до збереження культурної автентичності та їхньої адаптації до сучасних хореографічних тенденцій. Дослідження показало, що український народний танець, будучи важливою частиною фольклорної культури, зберігає унікальні культурні та історичні характеристики, які відіграють ключову роль у формуванні національної ідентичності.

Сучасні балетмейстери стикаються з викликами адаптації традиційних форм до сучасних сценічних вимог, не втрачаючи при цьому етнографічних основ, що вимагає від них не тільки мистецьких, але й освітніх зусиль. Важливим є залучення аудиторії через освітній діалог та інтеграцію навчальних елементів у виступи, що робить танці зрозумілими та привабливими для людей без глибоких знань етнографії.

Розширення можливостей народного танцю через стилізацію та інновації, а також ретельне дослідження та передача традиційних знань через систематичну освіту виступають як основні засоби збереження та розвитку української народної танцювальної культури. У цьому контексті, балетмейстери відіграють роль культурних медіаторів, які не тільки зберігають історичну та культурну спадщину, але й активно працюють над її сучасним втіленням, гарантуючи культурну цілісність та передачу унікальних традицій наступним поколінням.

References

1. Bilash, O. S. (2021). Baletmeisterska diialnist na stseni Natsionalnoi opery Ukrainy u XXI stolitti [Balletmasters' activity on the stage of National Opera of Ukraine in XXI century]. *National Academy of Culture and Arts Management Herald*, (1), 96–102. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.1.2021.229562> (in Ukrainian)
2. Gapeev, V. K., & Gapeeva, I. M. (2022). Ukrainskyi narodnyi tanets yak chastyna natsionalnoho svitospryiniattia [Ukrainian folk dance as a part of the national world perception]. *SWorldJournal*, 6(11–06), 26–29. <https://doi.org/10.30888/2663-5712.2022-11-06-107> (in Ukrainian)
3. Kosakovska, L. (2014). Zberezhennia avtentychnykh folklorno-etnografichnykh zrazkiv ukrainskoho narodnoho tantsiu yak predmet naukovooho doslidzhennia [Preservation of authentic folklore and ethnographic samples of Ukrainian folk dance as a subject of scientific research]. *Naukovyi visnyk Shkhidnoievropeiskoho natsionalnoho universytetu imeni Lesi Ukrainky. Pedagogichni nauky*, (8), 71–77. http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvvnup_2014_8_18 (in Ukrainian)
4. Kozyrieva, A. A., & Burlei, L. O. (2020). *Istoriia ukrainskoho narodnoho tantsiu: Metodychnyi posibnyk ta dovidkovi materialy shchodo istorii ukrainskoho narodnoho tantsiu* [The history of Ukrainian folk dance: A methodological guide and reference materials for use by cultural club workers]. Donetsk Regional Educational and Methodological Center of Culture. <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi77/0057242.pdf> (in Ukrainian)

5. Lytvynenko, V. A. (2014). Stanovlennia tantsiuvalnogo dramatychnoho khudozhnogo obrazu u tvorchii roboti Pavla Virskoho [The formation of a dance-dramatic artistic image in the creative work of Pavlo Virskiy]. *Aktualni problemy istorii, teorii ta praktyky khudozhnoi kultury*, (32), 254–260. http://nbuv.gov.ua/UJRN/apitphk_2014_32_36 (in Ukrainian)
6. Maksymenko, V. (2021). Komponentno-strukturnyi analiz fenomenu “formuvannia khudozhno-tvorchoho dosvidu maibutnikh uchyteliv khoreorafichnogo mystetstva” [Component-structural analysis of the phenomenon “Formation of the artistic and creative experience of future teachers of choreographic art”]. *Research Notes. Series “Psychology and Pedagogy Research” (Nizhyn Mykola Gogol State University)*, (2), 89–96. <https://doi.org/10.31654/2663-4902-2021-PP-2-89-96> (in Ukrainian)
7. Murovana, I. V. (2022). Stylizatsiia ukrainskoho narodnogo tantsiu v protsesi vyvchennia dystsypliny “Teoriia ta praktyka ukrainskoho narodnogo tantsiu” [Stylization of Ukrainian folk dance in the process of studying the discipline “Theory and practice of Ukrainian folk dance”]. *Naukovi zapysky. Seriya: Pedagogichni nauky*, (207), 243–247. <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-207-243-247> (in Ukrainian)
8. Pavlenko, R. (2017). Osnovni sposoby stylizatsii narodnogo tantsiu [Basic methods of stylization of folk dance]. In *Materialy Vseukrainskoi naukovo-praktychnoi onlain-konferentsii “Pidhotovka maibutnikh pedahohiv u konteksti standartyzatsii pochatkovoї osvity”* (Berdianskyi State Pedagogical University, September 14, 2017). <https://bdpu.org.ua/wp-content/uploads/2019/02/Руслан-Павленко.pdf> (in Ukrainian)
9. Pisklova, I. (2015). Osoblyvosti obrobky tantsiuvalnogo folkloru (na prykladi suchasnykh postanovok) [Peculiarities of processing dance folklore (based on modern productions)]. *Narodna tvorchist ta etnolohiia*, (5), 64–70. http://nbuv.gov.ua/UJRN/NTE_2015_5_10 (in Ukrainian)
10. Shevchenko, V. T. (2006). *Mystetstvo baletmeistra v narodno-stsenichnii khoreografii: navchalno-metodychnyi posibnyk dlia vyshchyykh navchalnykh zakladiv kultury i mystetstv Ukrainy* [The art of the choreographer in folk-stage choreography: A textbook for higher educational institutions of culture and arts in Ukraine]. Kyiv: DAKKKiM. (in Ukrainian)